

Elektrik Kaçağı

Armağan Tekdöner

“Nakkaştepe’deki villadayız amirim. Ceset ölmeden az önce bir şeyler yazıyormuş sanki. Masasının üzerinde fişi takılı bir de mikrodalga fırın var, içi boş. Tamam.”

“Burası merkez. Fırının fişini derhal çek, yazıları da fırını da al. Sana kaç defa 'ceset ölmüş deme,' demedim mi? Tamam.”

“Sakın harama el sürme, çarpılırsın yanarsın.”

Merhum müdürümün bu ikazına cevaben, tavanı ve zemini işaret ederek “Gök kubbenin üstünde Allah, kara toprağın altında cehennem var,” diye haykırıştım. “Devletin elektriği benim na-mu-sum-dur!” Göğsümü yumruklarken titreyen sesimin namus kelimesindeki hecelerle olan ahengine mi, yoksa yumruklarımın şiddetine mi bakakalmıştı müdür? Elektrik sayacı okuyucusu olarak işe alındığım ve hak yemeyeceğime kanım şerefim üzerine yemin ettiğim o günü bugün gibi hatırlıyorum.

Beyoğlu’na tayinimin çıkmasıyla, civarın teferruatlı bir planını edinmem bir oldu. (Plan dediğim, hangi usulle olursa olsun elektriği kaçak kullanıyorsa gözümünden kaçmayacakların adreslerini üzerinde işaretleyeceğim mukaddes kağıt.) Ve işe adilane başladım, yeminime daima sadık kaldım, mükelleflerimden hakkaniyetsiz komisyonlar almadım.

Allah’ıma bin şükür, sadece bir sene zarfında bölgede amper uçurtmaz olmuşum. Gaipten gelen bir sesin verdiği “Köşeyi dön!” emri istikametinde ve istikrarla, birkaç sene mesai yaptım. Ne talihsizliktir ki, rahmetli müdür sağır bir fâni olduğundan böyle semai çağrıları katiyen duyamazdı, hatta fukaralık sanki bir meziyetmiş gibi, kendi vaziyetini bizlere emsal gösterir olmuştu.

25. yaşımın en tabii icabı ve Allah'ın bana bir lütfu olan basit bir üstü açık arabayı kendime hediye ettiğim o harika günü ise, biteviye sualleri ve manasız sitemleriyle bana zehretmişti. Ah müdürüm... Kâfir miydin, komünist miydin, neydin Allah aşkına? “İş ibadettir,” derdim, anlatamazdım, anlatılamazdın.

İbadetimin 3. altın yılıydı.

Çıkmatak sokakta, tamamı travesti Gonca'ya ait binayı (Gonca'nın bina bizde gayri-meskûn görünür. Oraya “kayıt dışı” giren elektrik tüm hanelere dağıtılmıştır. Binadakiler Gonca'ya ödeme yapar, ben de ayda bir Gonca'nın elini öpmeye uğrarım. Tütmeyen bacalara, çürük doğramalara ve koli bantlı camlara rağmen, oradaki herkes kış ortasında donla gezer.) ziyaretim esnasında keyfi pek yerindeydi mükellefimin. 44 numara ayağının tırnaklarına oje sürerken aşırı dozda espri sıçıyordu ve ben bir süredir onun civardaki binalara da elektrik sattığından şüpheleniyordum. Elektrik fiyatı arttıkça, bölgedeki faturalı-faturasız her tür tahsilat azalıyordu zira.

Aklımda daralmaktaki pazar, avucum Gonca'nın kösele dokulu bacaklarında, “Hatasız Kul Olmaz” kasette, ellerde bira. Şu mübarek ramazanda zıkkım içip oruç yediğimiz yetmezmiş gibi, ticarete hile karıştırmamak bari...

Özellikle karşı sıradaki ön cephesi olduğu gibi klimayla kaplanmış binayı merak ediyordum:

“Yahu Gonca, şurada oturanlar arasında hiç eş-dost var mı?”

“Dur bekle, sana da bir ot kaynatacağım...”

“Zahmet etme, niyetliyim.”

“Ayol içmezsen içme, benim içesim geldi, bekle biraz.”

Boru otu etkisinden korunmak için camı açtım, karşı binanın klimaları amma da uğulduyordu!

Gonca'nın mutfaktan dönüşünü beklerken, sehpadaki kağıtların arasındaki bir tapunun ucunu hissettim. (Resmi evrakı kokusundan tanırım, merak etmişsem dijital fotoğrafını çekerim, diğer eşyanın pozisyonunu hiç bozmadan görüntülediğim belgeyi yerine koyarım ve elim çabuktur.)

Zarfımı almış merdivenden inerken, zemin kattaki kapısı aralık bir dairenin içinde yığılmış yüzlerce un çuvalı dolusu moloz ve yerde bağdaş kurmuş iftara hazırlanan on kadar amele dikkatimi çekti birden. Yine tadilât mı vardı, ne? Dışarıya çıktığımda, Gonca'nın pencereden sarkıtığı sepete çuvala soğan, inanılmaz sayıda peynir-ekmek ve koliyle ağda dolduruyordu bakkal.

Yukarıya seslendim:

“Hayrola Gonca tadilat mı var? Bu çuvalar kimin?”

“Gece kamyon gelecek alacak yakışıklım, alt katı yaptırıyorum.”

Arabaya binince havalı kornamı basarak Gonca'ya eyvallah dedim ve patinaj... Kâh gazı kâh freni kökleyerek yaylandırdığım arabayı, iftar vakti külliye boşalmış sokaklardan spinler atarak saldı. İlâhi motorumun hoş sedasına top atışı eşlik etti, mahalleyi kaplamış soğan kokusuna yaktığım lastikleriminki karıştı. Sofraya geç kalmış gelen-geçen birkaç aç sürücüyle selektörleşip kornalaşıp küfürleştikten sonra, orucumu açmak maksadıyla arabayı bir kenara çektim ve radyodaki üflemlerle saz beraberinde yapılan “Hamdolsun verdiğin nimetlere, sıhhat ve afiyete” anonsuyla eşzamanlı olarak ambalajını parçaladığım dabil çizburgerimi dört lokmada yuttum.

Yalnız o moloz çuvaları âdeta taze toprak kokuyordu, tövbe tövbe. Şeytan kulağına kurşun maksadıyla arabamın lambrili vites kutusunu üç defa tıklattım. Ağzımın kenarından sızan salça ve mayonezi kolumla sildiğimde iftar bitmişti.

Çektiğim fotoğrafları evde bilgisayarda açtığımda, travesti Gonca olarak bilinen Abdullah Uzun tarafından yeni edinilmiş bir villanın tapusuyla karşılaştım. Gonca'dan aldığım zarfları zarflasam bile, Nakkaştepe'de o villanın olduğu yerlerde babayı alırdım ancak. Birden bir melek peydahlandı ve “elektrik enerjisi,” diye fısıldayıp gitti. Fakat tüm mahallenin tahsilat toplamında bile, böyle bir villa edindirecek kadar bir ciro göze çarpmıyordu kayıtlarımda. Aynı melek, bu defa yüksek sesle “Kurumsal sayaçlar avanak, zincirlerini kır, sınırlarını aş!” dedi.

Elbette Taksim! Acaba kabloları oraya nasıl çekmişlerdi? Meleğin kaybolduğu yerde bıraktığı ziyaya dalmış, adeta ipnotize olmuşum. Ramazan davulcusu geçene kadar gözlerimi o noktadan alamadım. Dom-do-do-dom-dom!

Ertesi gün kayıtları kurcalayınca, Taksim'deki otellerin yarıya düşmüş tahakkukları gözüme çarptı. Müthiş kapsamlı bir dağıtım şebekesi kurulmuş olmalıydı ve benim gördüğüm ekip tadilat madilat değil, alenen bir tünel kazısı yapıyor olmalıydı.

Gonca'yla yeni bir sözleşme ufuktaydı galiba. Merhum müdür aynı gün müjdelemez mi ki, beni okuyuculuktan kurtarıp masa başına alacaktı? “Masa başında yapamam, hareketsiz kaldım mı kitap çarpsın ölürüm,” diye yalvardım, saatlerce dil döktüm, meramımı anlatamadım.

Kimin nerede çalışacağı kendisinin tasarrufuymuş.

Allah'ın dediği olur, her kul O'nun tasarrufundadır. Alinyazısında bir hafta sonra müdürümü elektrik çarpması varmış, Allah rahmet eylesin, toprağı bol olsun.

Sonradan işittiğime göre, bir tıraş makinesindeki kaçak yüzünden dağ gibi bir adamın ölmesini ve yere düşen makinenin infilâkını polis tuhaf karşılamış. Merhumun zevcesine lüzumsuz sorular sormuşlar. Yok makine hediye miymiş, yok nasıl böyle makine olurmuş, yok daha önce bununla hiç tıraş olmuş muymuş? Daha tonla fasarya. Atari müptelâsı oğlu ise cevaplarındaki tezatlarla polisleri pes ettirmiş.

E polis münecim değil ya, müdürümün ucuz mala zafiyetini bilsin? Rahmetli o makineyi, şirkete bir tek kez gelen bir satış elemanından, çok ucuza, peşinatsız, kredi kartsız ve senetsiz olarak, 10 taksitle almıştı. Hem bu tip alelâde vakalarla polis vakit kaybedecek olsa, şair-yazar-yayınca tayfasından vatani milleti ve devleti kim koruyacak?

Gonca'dan aldığım komisyonları ha bire artırdığımdan, paralar zarfları patlatalı çok oldu, artık torba gerekiyor. Gonca itiraz etmiyor, bana âşık çünkü. Şu 29. doğum günümde Gonca'ya komşu bir villa da bende var nihayet. Doğum günü hediyesi olarak bir mikrodalga fırın yollamış Gonca bana biraz evvel, Allah razı olsun. Tabii fırını - tabir-i caizse - masaya yatırıp, her ihtimale karşı yarım saat kadar çalıştırıp, hassas bir kontrol kalemiyle her bir noktasına baktım, hatta voltmetreyle bile ölçümler aldım. Fırın zerre kadar kaçak yapmıyor. Fakat adi bir marka galiba, kapatınca bile az da olsa ses yapıyor. Midem bulanmaya başladı nedense, inşallah akşam yediğim döner domuz eti ihtiva etmiyordur. Bir Talcid alsam ve